

Tábor 8.9.2013
farář Ondrej Kováč

text: Iz 7,1-9

hlavní čtení: Lk17,5-6

5 Apoštolové řekli Pánu: "Dej nám více víry!"

6 Pán jim řekl: "Kdybyste měli víru jako zrnko hořčice, řekli byste této moruši: 'Vyrvi se i s kořeny a přesaď se do moře', a ona by vás poslechla."

Kázání:

Ani v současnosti je víra vystavována nárokům, před kterými člověk – a to i křesťan, stojí tak trochu bezradně. Lehce se stává, že jeden nebo i více lidí se svým smýšlením a se svými osobními zájmy se stanou kamenem úrazu jinému člověku, v horším případě mu nastraží pokušení a stanou se mu svůdcem. Koalice dvou i více národů se smlouvají proti jinému národu. Stále se objevuje ten stejný problém, který řešil i Ježíš a první apoštolská církev, zda těm, kteří se dopouštějí stále opakovaně zla, jak ve světské společnosti i v církvi, jim odpouštět. Čas dějin běží sice stále kupředu, ale lidská společnost se příliš nezměnila v některých ohledech. Všichni evangelisté se shodují, že Ježíš hlásal, že východiskem je síla víry. Slyšeli jste zřejmě také jako i já, že někteří lidé a není jich málo považují víru za nadbytečnou a pouhou berličku pro nejslabší. Nedávno jsem sledoval pořad Interview ČT24 s nejpřednější naší imunoložkou Blankou Říhovou. Zaujalo mě, jak ona vypráví o své práci. Práce jejího týmu trvá mnoho let a ještě mnoho let trvat bude. Ona předpokládá, že mají před sebou více než třicet let, než dosáhnou cíle, že lidé budou používat nový lék naprosto úspěšně. Ale ani jednou nezapochovala, že její práce by byla zbytečná bezúspěšná či pomalá nebo dokonce bez radosti z práce. Není třeba od ní nutně slyšet slovo víra, ale bylo mi hned jasné, že bez síly víry by nemohli pracovat všichni vpravdě dobří vědci a lékaři. A tak stoprocentně to platí i pro učitele, kteří mají na starosti děti, s kterými to jde někdy pomalu, stejně tak i rodiče, a faráři a všichni lidé, zejména křesťané každý sám za sebe. Víra je mocná síla v každé době, která umožňuje žít, a zajišťuje vývoj civilizace. Bez víry není možné pracovat, milovat, vychovávat děti, vynalézat, stavět, a již naprosto ne být Kristovým apoštolem. My slyšíme slova Ježíšova, abychom se nestávali někomu pokušením a abychom často i sedmkrát za den odpouštěli, každému, kdo nás požádá o odpuštění.

„Dej nám, Pane, více víry.“ To je první apoštolská modlitba. Vědí, že když se stali Ježíšovými žáky, On je vyučoval, a tak se také potom stanou jeho vyslanci – apoštoly -, kteří budou šířit jeho učení a zakládat Boží království mezi lidmi především pak mezi sebou. Tušili také, že je to velmi náročné. Víme to i my současní Kristovy apoštolové. Ono totiž nikdy se nestát kamenem úrazu druhému člověku nebo odpouštět recidivistům, když jen litují svých činů i sedmkrát po sobě za jeden den, je více než obtížné. Apoštolové s upřímným srdcem žádají svého Pána, aby jim dal více víry, než dosud mají, jestliže je čeká taková služba.

A co bychom žádali my? Žijeme v prostředí, kde zrovna křesťané nejsou příliš uznáváni a je nás tady nějak maličko, že? „Pane, dej nám více peněz, lidí atd., pak si pomůžeme i sami. Ne, apoštolové žádají o více víry ne o peníze. Bez víry nebudou peníze ani nic jiného. Víra se nepočítá na množství, ale na účinnost její síly. Ježíš, aby přivedl apoštoly, tedy vlastně všechny křesťany a všechny lidi, k myšlence, jakou má víra velkou sílu, když se používá, připodobňuje ji k absurdnímu nápadu, že na požádání se moruše sama vytrhne s kořeny a bude dál růst ve slané vodě v moři. Zdá se nám to divné až bláznivé a nepřirozené? Je to z lidského pohledu opravdu tak. Proč bychom to také s moruší dělali, proč bychom měli chtít, aby rostla v moři, že? No, ale když nám něco hodně podobného někdo bude tvrdit o něčem, co my budeme pokládat za správné z mravního i biblického, duchovního, principu, z hlediska pravdy i lásky a svobody za správné? Tak to bude podobné jako ta slova Ježíšova o Moruši a síle víry. Pak nám právě pomůže jen taková síla víry. A o víře se správně říká, že je to spíše vztah a umění důvěřovat než znát ty nejsprávnější poučky. V biblickém pojetí je víra ještě mnohem více a to pevný bod, od kterého se můžeme odrazit, na němž můžeme pevně stát. To vyjadřujeme vždy, kdy vyslovujeme ono hebrejské slůvko amen. Ježíš

označil tak silnou víru, která i zachraňuje, u těch kteří se nenechali spoutat svou snad beznadějnou situací, neupadli do duchovní mdloby, ale s pevnou důvěrou a silnou vírou vyhledali Ježíšovu pomoc. A evangelista Matouš zaznamenal, že Ježíš o víře kanaánské ženy žádající o uzdravení své dcery, že je veliká. Pán Ježíš také někdy napomíná malověrnost, ale nejde o malé množství nebo malý rozměr víry, ale o „víru“ nebo snad přesněji nevěru, která již nemá žádnou sílu, pevnost a schopnost důvěry.

Víry nemůžeme dostat více, víru jsme buď dostali nebo ne, buď ji máme nebo ne. Pán Ježíš svým apoštolům na jejich modlitbu odpovídá a jeho poselství patří i nám, zní podobně takto: „Ten, kdo je mým apoštolem – mým služebníkem, ten ve mne věří, a tato víra, i když se vám jeví, že jí je jen špetka má sílu dynamitu. Vy můžete dělat to, co vám připadá divné, neobvyklé a nevídané. Vy jste moji služebníci, Buďte vždy připraveni konat svou práci.“

Ano, to je to dnešní evangelium, ta dobrá zpráva. Nemusí nikdo z nás všech, naříkat nad sebou a situací v naší církvi a v naší celé společnosti a ve světě. Nikdo z nás se nemusí před Bohem ani před lidmi předvádět, kdo má více víry. Kdo věří v Krista Ježíše jako svého Pána a jen jemu chce sloužit a ne dvěma pánům, ten s tím, co má a jaký je, může dělat zvláštní věci jako je například odpouštět nebo dávat tomu, kdo prosí a samozřejmě může tvořit dobrou budoucnost církve a světa. Nepotřebujeme tedy prosit o více víry, ale potřebujeme prosit o víru a Bůh nám ji může dát, nemusíme se lekat. Máme to zaslíbení, že ji dostaneme. Evangelista Jan zapsal, že Ježíš své učedníky nazval také přáteli, protože jim již vše dal jako svým přátelům.

Americký spisovatel arménského původu William Saroyan napsal, že potkal na ulici lidového evangelizátora. Onen muž sám ho oslovil slovem: "Chlapče, věříš?" William se zprvu zarazil. Uvědomil si, že vlastně neví. "No, a co to znamená? Co to je věřit? A co mám věřit?", zeptal se. "No, prostě věř!", řekl muž. "Ale jak?" „Věř! Věř napravo a nalevo! Věř nahoru a dolů! Věř dopředu a dozadu, ale hlavně věř!“ Nato onen věřící muž s rozzářeným obličejem odcházel. "William za ním chvíli nechápavě pohlížel a jeho radu si zkoumavě opakoval: "Napravo, a pak nalevo? Nahoru a dolů, dopředu a dozadu?" Po chvíli si řekl: "Ale, proč ne? Proč bych nevěřil napravo a nalevo, nahoru a dolů, dopředu a dozadu..." A od té doby věřím, uzavřel William Saroyan svou kapitolu víry.

A když tedy máme víru, pak můžeme všichni dělat to, co nám může připadat podivné. Půjde nám i to, nad čím si říkáme, že se to nezmění. Věřme, věřme, jde to. Bůh skrze proroka Izajáše řekl: Zachovej klid a neboj se, neklesej na mysli. Halelujah.

Modleme se:

Milostivý Bože, víme, že Ty jsi Pánem nad všemi pány. Pomoz nám, aby naše víra byla vírou činů, nejen slov. A vše, co konáme, ať je z Tvé vůle. Amen.